Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) Judecător Barbacaru Igor
Dosarul nr. 3r-467/26 (2-26064119-02-3r-14072026)

D E C I Z I E

22 octombrie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

soluționând, fără ședință de judecată, recursul declarat de S.R.L. „Pond-Trans" împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026, adoptată în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de SRL „Pond-Trans" împotriva Agenției Naționale de Transport Auto cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei:

La 21 mai 2026, SRL „Pond-Trans" a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Agenției Naționale de Transport Auto, solicitînd:

- Anularea actului administrativ individual defavorabil nr. 02/1-1280 din 09.03.2026, emis de Agenția Națională Transport Auto, prin care s-a dispus suspendarea procedurii prealabile inițiate de S.R.L. „Pond-Trans" împotriva Deciziei ANTA nr. 400 din 16.12.2025, până la emiterea unei hotărâri judecătorești definitive;
- Anularea răspunsului/refuzului Agenției Naționale Transport Auto nr. 02/1-2090 din 23.04.2026, prin care a fost respinsă cererea S.R.L. „Pond-Trans" privind revocarea actului administrativ nr. 02/1-1280 din 09.03.2026 și reluarea procedurii prealabile;
- Obligarea Agenției Naționale Transport Auto să reia procedura prealabilă inițiată de S.R.L. „Pond-Trans" împotriva Deciziei ANTA nr. 400 din 16.12.2025 cu examinarea cererii prealabile formulată de S.R.L. „Pond-Trans" împotriva Deciziei ANTA nr. 400 din 16.12.2025 și emiterea unei decizii motivate în conformitate cu art. 31 și art. 118 Cod administrativ;

- Încasarea din contul Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul S.R.L. „Pond- Trans” a cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu înaintarea prezentei acțiuni, reclamanta a solicitat suspendarea executării Deciziei Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16.12.2025 privind constatarea nulității notificării nr. 25276002 din 12.09.2025 și radierea din Registrul activităților conexe a S.R.L. „Pond-Trans” ce desfășoară activitatea de autogară, până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

În susținerea cererii a invocat că există suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea Deciziei Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16 decembrie 2025, precum și pericolul producerii unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acesteia, circumstanțe care, în opinia reclamantei, justifică aplicarea măsurii de suspendare în temeiul art. 172 și art. 214 din Codul administrativ.

În acest sens, reclamanta a menționat că, la 7 iulie 2025, a solicitat Preturii sectorului Rîșcani eliberarea actului necesar pentru amenajarea unei autogări noi pe terenul proprietate privată cu numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, strada Calea Moșilor, nr. 2/A. Prin răspunsul nr. 3-05/1-2119 din 16 iulie 2025, Pretura sectorului Rîșcani a avizat pozitiv inițiativa privind amenajarea unei autogări cu capacitatea de 2 peroane. Ulterior, în baza actului respectiv și a documentelor prezentate Agenției Naționale Transport Auto, societatea a fost înregistrată cu activitatea de autogară la adresa menționată, fapt confirmat prin extrasul din Registrul activităților conexe eliberat la 15 septembrie 2025.

A subliniat că, prin ordinele nr. 321 și nr. 322 din 29 septembrie 2025, Agenția Națională Transport Auto a modificat programul de transport rutier interraional, cu includerea SRL „Pond-Trans” în calitate de operator de autogară, recunoscând astfel efectele juridice ale înregistrării activității acesteia. În opinia reclamantei, împrejurarea că autoritatea publică a acceptat inițial înregistrarea, a eliberat extrasul corespunzător și a emis ulterior ordine pentru includerea societății în programul de transport rutier accentuează îndoielile privind legalitatea constatării ulterioare a nulității notificării nr. 25276002 din 12 septembrie 2025 și a radierii societății din registrul respectiv.

Reclamanta a remarcat că, la 21 noiembrie 2025, a înaintat o acțiune în constatare, prin care a solicitat stabilirea faptului că răspunsul/avizul Preturii sectorului Rîșcani nr. 3-05/1-2119 constituie actul administrativ relevant în sensul art. 88 alin. (3) lit. e) din Codul transporturilor rutiere, necesar pentru amenajarea și funcționarea autogării. Astfel, anterior emiterii Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, pe rolul instanței de judecată exista deja un litigiu referitor la raportul juridic de care, potrivit susținerilor sale, depindea aprecierea legalității înregistrării activității de autogară.

În aceste condiții, la 15 decembrie 2025, societatea a adresat Agenției Naționale Transport Auto și Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale o cerere privind

suspendarea procedurii administrative în temeiul art. 81 din Codul administrativ, până la soluționarea definitivă a acțiunii în constatare.

A susținut că, deși acest demers urmărea prevenirea emiterii unui act administrativ prematur, Agenția Națională Transport Auto a emis, la 16 decembrie 2025, Decizia nr. 400, prin care a constatat nulitatea notificării și a dispus radierea societății din Registrul activităților conexe, invocând lipsa deciziei organului executiv al administrației publice locale competente. Prin urmare, reclamanta a apreciat că emiterea actului în contextul existenței litigiului judiciar și al solicitării de suspendare a procedurii administrative constituie un element suplimentar care pune la îndoială legalitatea acestuia.

A mai indicat că, la 19 decembrie 2025, a formulat cerere prealabilă împotriva Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, solicitând anularea acesteia și suspendarea executării. Prin răspunsul nr. 02/1-1-6849 din 24 decembrie 2025, autoritatea a respins solicitarea de suspendare, iar prin răspunsul nr. 02/1-1-33 din 5 ianuarie 2026 a comunicat prelungirea termenului de examinare a cererii prealabile, invocând complexitatea obiectului acesteia și necesitatea examinării suplimentare a documentelor relevante. Ulterior, prin actul nr. 02/1-1280 din 9 martie 2026, autoritatea a suspendat procedura prealabilă până la emiterea unei hotărâri judecătorești definitive, iar prin răspunsul nr. 02/1-2090 din 23 aprilie 2026 a refuzat revocarea măsurii și reluarea examinării cererii prealabile.

Referitor la pericolul producerii unor prejudicii ireparabile, reclamanta a susținut că menținerea executării Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025 afectează desfășurarea activității de autogară, poziția sa contractuală și administrativă, precum și continuitatea activității economice. A subliniat că efectele radierii din Registrul activităților conexe se produc în condițiile în care examinarea cererii prealabile este suspendată, iar soluționarea litigiului poate necesita o perioadă îndelungată, ceea ce prelungește situația de incertitudine juridică și consecințele prejudiciabile asupra activității societății.

În consecință, a afirmat că prejudiciul generat prin executarea în continuare a deciziei nu ar putea fi reparat integral prin simpla pronunțare ulterioară a unei hotărâri favorabile. Din această perspectivă, a solicitat suspendarea executării Deciziei Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16 decembrie 2025 până la soluționarea definitivă a prezentei cauze, apreciind măsura drept necesară și proporțională pentru asigurarea protecției efective a drepturilor sale.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea de suspendare a executării actului administrativ pe prevederile art. 172 și art. 214 din Codul administrativ al Republicii Moldova.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026, s-a respins cererea SRL „Pond-Trans” cu privire la suspendarea executării actului

administrativ - Deciziei nr. 400 din 16.12.2025 emisă de Agenția Națională Transport Auto, înaintată în cauza de contencios administrativ SRL „Pond-Trans” împotriva Agenției Naționale de Transport Auto cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 3 iulie 2026, S.R.L. „Pond-Trans” a declarat recurs, solicitând casarea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026, cu pronunțarea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea depusă de S.R.L. „Pond-Trans” cu privire la suspendarea executării Deciziei nr. 400 din 16.12.2025 emisă de Agenția Națională de Transport Auto.

În motivarea cererii de recurs, partea recurentă a indicat că încheierea instanței de fond este neîntemeiată și insuficient motivată, fiind pronunțată fără examinarea efectivă a argumentelor și a materialului probator prezentat în susținerea cererii de suspendare a executării Deciziei Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16 decembrie 2025.

A susținut că, potrivit art. 172 alin. (2) și art. 214 din Codul administrativ, la examinarea cererii de suspendare instanța urmează să verifice existența suspiciunilor serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și a pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, fără a substitui examinarea cauzei în fond. În acest sens, a subliniat că nu îi revenea obligația de a demonstra definitiv ilegalitatea Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, fiind necesară argumentarea temeiurilor pentru acordarea protecției provizorii. Prin urmare, a considerat eronată concluzia instanței de fond potrivit căreia nu ar fi invocat argumente clare și bine determinate pentru justificarea suspendării.

Cu privire la pericolul producerii unor prejudicii ireparabile, recurenta a menționat că decizia a cărei suspendare o solicită produce efecte imediate și directe, prin radierea societății din Registrul activităților conexe și stoparea forțată a activității de autogară, despre care a afirmat că reprezintă obiectul său principal de activitate. A precizat că aceste consecințe afectează atât societatea, cât și angajații acesteia, care riscă să își piardă locurile de muncă, precum și partenerii contractuali, față de care nu își mai poate executa obligațiile asumate.

A relevat că, inclusiv în lipsa desfășurării activității economice, societatea este obligată să își onoreze obligațiile salariale, fiscale și contractuale asumate anterior, ceea ce generează o sarcină financiară majoră și un risc real de intrare în dificultate economică. În opinia sa, aceste prejudicii nu au un caracter eventual sau declarativ, ci rezultă nemijlocit din executarea actului administrativ și nu ar putea fi înlăturate prin simpla anulare ulterioară a acestuia. A reproșat instanței de fond că a calificat susținerile sale drept declarative, fără să examineze efectele concrete ale radierii asupra continuității activității economice și a relațiilor contractuale.

Referitor la suspiciunile privind legalitatea Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, recurenta a evidențiat că, la 7 iulie 2025, a solicitat Preturii sectorului Rîșcani eliberarea deciziei necesare amenajării unei autogări pe terenul proprietate privată cu numărul cadastral *****, situat în municipiul Chișinău, strada Calea Moșilor, nr. 2/A. Prin răspunsul nr. 3-05/1-2119 din 16 iulie 2025, Pretura a avizat pozitiv amenajarea unei autogări cu capacitatea de 2 peroane, iar Agenția Națională Transport Auto a înregistrat ulterior activitatea societății, aceasta fiind înscrisă în Registrul activităților conexe la 15 septembrie 2025.

A subliniat că, prin ordinele nr. 321 și nr. 322 din 29 septembrie 2025, Agenția Națională Transport Auto a modificat programul de transport rutier interraional, prin excluderea operatorului de autogară SRL „Gara Nord” și includerea SRL „Pond-Trans” pentru deservirea serviciilor regulate indicate în ordine. Ulterior, prin scrisorile nr. 08/3-5509 și nr. 08/3-5482 din 7 octombrie 2025, autoritatea a informat operatorii interesați despre modificările efectuate. În aceste condiții, recurenta a susținut că însăși autoritatea intimată a recunoscut valoarea juridică a avizului Preturii sectorului Rîșcani, acceptându-l drept temei pentru înregistrarea și desfășurarea activității de autogară.

A menționat că, după formularea unor petiții privind pretinsa lipsă a actelor permisive, la 21 noiembrie 2025 a înaintat o acțiune în constatare, solicitând recunoașterea avizului Preturii sectorului Rîșcani nr. 3-05/1-2119 din 16 iulie 2025 ca act administrativ în sensul art. 88 alin. (3) lit. e) din Codul transporturilor rutiere nr. 150/2014. Având în vedere existența acestui litigiu, la 15 decembrie 2025 a solicitat Agenției Naționale Transport Auto și Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale suspendarea procedurii administrative în temeiul art. 81 din Codul administrativ, până la soluționarea definitivă a cauzei.

Cu toate acestea, potrivit susținerilor recurentei, autoritatea nu a soluționat cererea de suspendare înainte de emiterea Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, prin care a constatat nulitatea notificării și a dispus radierea societății din Registrul activităților conexe, invocând lipsa actului administrativ privind aprobarea amenajării autogării. Recurenta a apreciat această conduită drept contradictorie, întrucât anterior autoritatea înregistrase aceeași activitate în baza avizului Preturii sectorului Rîșcani.

A mai indicat că, la 19 decembrie 2025, a formulat cerere prealabilă împotriva Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, solicitând suspendarea executării și anularea acesteia. Prin răspunsul nr. 02/1-1-6849 din 24 decembrie 2025, autoritatea a respins solicitarea de suspendare, iar prin răspunsul nr. 02/1-1-33 din 5 ianuarie 2026 a prelungit termenul de examinare a cererii prealabile în temeiul art. 60 alin. (5) din Codul administrativ, invocând complexitatea deosebită a obiectului procedurii și necesitatea analizării suplimentare a documentelor și circumstanțelor relevante.

În opinia recurentei, recunoașterea ulterioară a complexității situației de fapt și de drept accentuează suspiciunile privind legalitatea deciziei de radiere, adoptate fără o analiză completă și proporțională a circumstanțelor și fără soluționarea prealabilă a

cererii întemeiate pe art. 81 din Codul administrativ. A susținut că instanța de fond a omis să examineze această împrejurare, deși era relevantă pentru aprecierea necesității suspendării executării actului administrativ.

Totodată, a invocat că, prin actul nr. 02/1-1280 din 9 martie 2026, Agenția Națională Transport Auto a suspendat procedura prealabilă, limitându-se la indicarea existenței unui dosar judiciar și la reproducerea art. 81 alin. (1) din Codul administrativ, fără să explice dependența juridică concretă dintre proceduri, imposibilitatea examinării cererii prealabile înainte de soluționarea litigiului și necesitatea măsurii dispuse. Prin răspunsul nr. 02/1-2090 din 23 aprilie 2026, autoritatea a refuzat revocarea suspendării și reluarea procedurii prealabile.

A argumentat că menținerea executării deciziei de radiere, concomitent cu suspendarea procedurii prealabile, creează un blocaj procedural, obligând societatea să suporte efectele unui act administrativ defavorabil fără a beneficia, într-un termen rezonabil, de examinarea efectivă a cererii formulate împotriva acestuia. A apreciat că aplicarea art. 81 din Codul administrativ este contradictorie, deoarece autoritatea nu a dat curs solicitării societății de suspendare a procedurii înainte de emiterea deciziei, dar ulterior a invocat aceeași normă pentru a suspenda examinarea cererii prealabile. În acest context, a invocat încălcarea principiilor termenului rezonabil, eficienței și proporționalității, prevăzute de art. 27-29 din Codul administrativ.

În continuare, recurenta a criticat caracterul formal al motivării încheierii, susținând că instanța de fond s-a rezumat la aprecieri generale și abstracte, fără să analizeze și să combată argumentele esențiale prezentate.

Suplimentar, invocând Hotărârea Curții Constituționale nr. 17 din 6 decembrie 2012, recurenta a susținut că retragerea dreptului de a desfășura o activitate economică reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate, protejat de art. 46 din Constituție și de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Prin raportare la considerentele acestei hotărâri privind licențele de activitate, a argumentat că executarea imediată a unei asemenea măsuri trebuie justificată printr-un interes public major și prin riscuri concrete și iminente pentru societate, despre care a afirmat că nu au fost demonstrate în prezenta cauză.

În consecință, recurenta a apreciat că a justificat atât existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ, cât și pericolul producerii unor prejudicii iminente și greu reparabile, solicitând casarea încheierii și admiterea cererii de suspendare a executării Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025.

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38 din Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere.

Astfel, la 26 august 2026, Agenția Națională Transport Auto a depus referință asupra cererii de recurs, prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond.

Aspecte relevante speței:

La 21 octombrie 2026, recurenta SRL „Pond-Trans”, prin intermediul poștei electronice a depus o cerere de recuzare a Completului judiciar format din judecătorii Mîra Ghenadie, Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae.

Cu referire la această cerere, Completul judiciar reține că, prin înștiințarea din 7 august 2026, participanților la proces le-a fost comunicat termenul de decădere de 10 zile pentru înaintarea tuturor cererilor și demersurilor procesuale. Stabilirea acestui termen urmărește asigurarea disciplinei procesuale și a desfășurării ordonate a procedurii, oferind participanților posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale în intervalul acordat.

Completul judiciar constată că cererea de recuzare a fost înaintată după expirarea termenului comunicat. În măsura în care aceasta nu se întemeiază pe împrejurări survenite ulterior expirării termenului, depunerea sa tardivă atrage decăderea din dreptul de a solicita examinarea motivelor respective în cadrul prezentei proceduri. În aceste condiții, cererea de recuzare urmează a fi atașată la materialele cauzei, pentru consemnarea demersului procesual al recurentei.

Admisibilitatea recursului:

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, „*încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva*”.

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, „*recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul*”.

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs*. *Apelul (recursul) se declară inadmisibil, în special când: a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel; b) apelul este depus în mod repetat; c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită; d) apelul a fost depus după expirarea termenului*

stabilit la art. 232 alin. (1); e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2); f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin. (1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată".

Completul judiciar stabilește că Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a emis încheierea recurată la 18 iunie 2026, fiind notificată părții recurente la 19 iunie 2026 (f.d. 110). Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază recursul declarat de S.R.L. „Pond-Trans" la 3 iulie 2026, ca fiind depus în termenul prevăzut de Lege.

La fel, se reține că, recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

Totodată, se atestă că, S.R.L. „Pond-Trans" a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de S.R.L. „Pond-Trans", motiv din care, recursul urmează a fi judecat în fond.

Aprecierea instanței de recurs:

Subsumând normele procesuale și starea de fapt constatată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră recursul neîntemeiat şi care urmează a fi respins, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, din considerentele ce urmează.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*examinând recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul*".

Alineatul (3) al aceluiași articol prescrie că, „*decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris*".

Din materialele cauzei rezultă că, la 21 mai 2026, SRL „Pond-Trans" a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Agenției Naționale de Transport Auto, solicitînd:

- Anularea actului administrativ individual defavorabil nr. 02/1-1280 din 09.03.2026, emis de Agenția Națională Transport Auto, prin care s-a dispus suspendarea procedurii prealabile inițiate de S.R.L. „Pond-Trans" împotriva Deciziei ANTA nr. 400 din 16.12.2025, până la emiterea unei hotărâri judecătorești definitive;

- Anularea răspunsului/refuzului Agenției Naționale Transport Auto nr. 02/1-2090 din 23.04.2026, prin care a fost respinsă cererea S.R.L. „Pond-Trans" privind revocarea actului administrativ nr. 02/1-1280 din 09.03.2026 și reluarea procedurii prealabile;

- Obligarea Agenției Naționale Transport Auto să reia procedura prealabilă inițiată de S.R.L. „Pond-Trans” împotriva Deciziei ANTA nr. 400 din 16.12.2025 cu examinarea cererii prealabile formulată de S.R.L. „Pond-Trans” împotriva Deciziei ANTA nr. 400 din 16.12.2025 și emiterea unei decizii motivate în conformitate cu art. 31 și art. 118 Cod administrativ;

- Încasarea din contul Agenției Naționale Transport Auto în beneficiul S.R.L. „Pond- Trans” a cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu înaintarea prezentei acțiuni, reclamanta a solicitat suspendarea executării Deciziei Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16.12.2025 privind constatarea nulității notificării nr. 25276002 din 12.09.2025 și radierea din Registrul activităților conexe a S.R.L. „Pond-Trans” ce desfășoară activitatea de autogară, până la soluționarea definitivă a prezentei cauze.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026, s-a respins cererea SRL „Pond-Trans” cu privire la suspendarea executării actului administrativ - Deciziei nr. 400 din 16.12.2025 emisă de Agenția Națională Transport Auto, înaintată în cauza de contencios administrativ SRL „Pond-Trans” împotriva Agenției Naționale de Transport Auto cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 3 iulie 2026, S.R.L. „Pond-Trans” a declarat recurs, solicitând casarea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026, cu pronunțarea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea depusă de S.R.L. „Pond-Trans” cu privire la suspendarea executării Deciziei nr. 400 din 16.12.2025 emisă de Agenția Națională de Transport Auto.

Instanța de recurs, stabilind starea de fapt și de drept, verificând în raport cu prevederile cadrului legal pertinent legalitatea şi temeinicia încheierii primei instanţe, constată că aceasta este întemeiată, or, potrivit art. 3 din Codul administrativ, „*legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept*”.

În corespundere cu art. 214 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, „*suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ. Instanţa de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). Pentru probarea faptelor, participanţii, în locul prezentării probelor obişnuite, pot depune o declaraţie pe propria răspundere. Instanţa de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanţilor la proces. Dacă consideră necesar, instanţa de judecată citează părţile pentru audiere în privinţa temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică*”.

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 din Codul administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității - suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operaţiunea de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezintă o garanţie a asigurării legalităţii, ce intervine însă în cazuri de excepţie, în situaţii limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleiași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ, că în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți, inclusiv faptul că în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune și că acestea ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz prima-facie împotriva valabilității actului.

Din conținutul Recomandării abordate se desprinde că măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară și de impunere asupra administrației a oricărei obligații corespunzătoare, iar măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de către instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Totodată, pentru a evita abuzurile nejustificate din partea reclamantului, judecătorului i se oferă posibilitatea de a aprecia întinderea și caracterul real, ireversibil al prejudiciului, a cărui producere iminentă este invocată de reclamant. Se mai reține că măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Instanța urmează să dispună măsura provizorie, care menține starea de fapt pe durata examinării cauzei, în circumstanțe în care în mod plauzibil există riscul unei pagube ireparabile.

Conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivele suspendării sunt:*

a) existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;

b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil”.

Din sensul normei enunțate, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții care nu urmează a fi îndeplinite

cumulativ, și anume: în cazul constatării existenței unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ, urmează a fi constatate existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi prejudiciul a cărui iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, aşadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existenţa acestor condiţii nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Prin urmare, legislatorul a conferit instituției procesuale de suspendare a actului administrativ - un caracter preventiv, în scopul evitării efectelor vătămătoare ale actului a cărui legalitate este pusă în discuţie, scop care nu ar fi putut fi atins în ipoteza în care norma s-ar fi referit doar la o pagubă actuală. De altfel, caracterul preventiv al suspendării nu presupune ca prejudiciul să se fi produs deja, însă iminența și caracterul ireparabil al acestuia trebuie susținute prin împrejurări concrete, care să permită aprecierea plauzibilității riscului invocat.

La caz, Completul judiciar reține că, prin Decizia nr. 400 din 16.12.2025 emisă de Agenția Națională de Transport Auto cu privire la constatarea nulității și radierea din Registrul activităților conexe a S.R.L. „Pond-Trans” ce desfășoară activitatea de autogară s-a dispus: constatarea nulității notificării nr. 25276002 din 12.09.2025 privind desfășurarea activității de autogară, depusă de S.R.L. „Pond -Trans”, ca urmare a lipsei deciziei emise de organul executiv al administrației publice locale competente (actul Primarului General al mun. Chișinău) privind aprobarea amenajării autogării, în cazul autogărilor noi, conform art. 88 alin. (3) lit. e) din Codul transporturilor rutiere nr. 150/2014 și radierea din Registrul activităților conexe a S.R.L. „Pond-Trans” ce desfășoară activitatea de autogară.

Astfel, analizând materialele cauzei în coraport cu cadrul legal analizat mai sus şi argumentele recurentului invocate în vederea susţinerii solicitării sale privind dispunerea suspendării executării actelor administrative, Completul de contencios administrativ concluzionează asupra faptului că instanţa de fond corect a respins cererea cu privire la suspendarea executării Deciziei nr. 400 din 16.12.2025 emisă de Agenția Națională de Transport Auto, deoarece în speţă, existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ contestat, nu a fost argumentată şi nici

probată în regim suficient de obiectiv şi convingător, or, sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit recurentului.

Deci, cu referire la primul temei prevăzut de legislator - *existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului defavorabil*, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înţeleg acele circumstanţe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

Acest raționament, se desprinde din faptul că, ilegalitatea actului administrativ individual, este una din condițiile cumulative de admitere a acţiunii în contestare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, rezultă că ilegalitatea actului administrativ individual, vizează două dimensiuni ale legalităţii, opusul ilegalităţii fiind legalitatea procedurală (formală) şi legalitatea materială.

Totodată, pentru a înlătura chiar şi temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumţiei de legalitate, fără a analiza pe fond conţinutul actului administrativ.

În acest sens, se reține că, în susținerea cererii de suspendare, reclamanta a făcut trimitere preponderent la pretinsa contradicție dintre Decizia Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16 decembrie 2025 și conduita anterioară a autorității, care acceptase înregistrarea activității de autogară și dispusese modificarea programului de transport rutier interraional cu includerea societății. De asemenea, a invocat emiterea deciziei ulterior înaintării cererii de suspendare a procedurii administrative din 15 decembrie 2025, existența litigiului privind natura juridică a avizului Preturii sectorului Rîșcani, precum și consecințele economice ale radierii din Registrul activităților conexe.

Cu referire la temeiul prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ - existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, Completul judiciar precizează că reclamantei nu îi revine obligația de a demonstra definitiv ilegalitatea actului administrativ, însă aceasta trebuie să prezinte argumente concrete care, evaluate în cadrul unei examinări sumare, să contureze suspiciuni serioase și rezonabile asupra legalității acestuia. Prin urmare, nici simpla contestare a actului, nici existența unui dezacord asupra interpretării normelor aplicabile nu determină, prin ele însele, necesitatea suspendării executării. Cadrul legal permite acordarea protecției provizorii pentru motivele prevăzute de art. 172 alin. (2), la care face trimitere art. 214 alin. (2) din Codul administrativ.

În speță, înregistrarea anterioară a activității de autogară, eliberarea extrasului din registru și emiterea ordinelor nr. 321 și nr. 322 din 29 septembrie 2025 confirmă succesiunea măsurilor administrative adoptate în privința societății, însă nu soluționează, prin ele însele, problema îndeplinirii cerințelor legale referitoare la actul necesar pentru aprobarea amenajării unei autogări noi. Or, motivul indicat în Decizia nr. 400 din 16 decembrie 2025 privește lipsa deciziei organului executiv al administrației publice locale competente, în timp ce reclamanta atribuie această valoare juridică avizului Preturii sectorului Rîșcani nr. 3-05/1-2119 din 16 iulie 2025.

Așadar, împrejurarea că autoritatea a acceptat inițial documentele prezentate este relevantă pentru examinarea conduitei sale și a legalității măsurilor ulterioare, dar nu demonstrează, în mod suficient, că avizul invocat îndeplinește cerința legală a cărei nerespectare a fost reținută la emiterea deciziei de radiere. Stabilirea naturii juridice a acestui înscris, a competenței autorității emitente și a efectelor pe care le produce în procedura de înregistrare presupune examinarea cadrului normativ și a documentației administrative. În limitele verificării sumare, argumentele prezentate nu oferă suficiente elemente pentru a reține că poziția autorității este afectată de un viciu de legalitate care să justifice suspendarea.

Nici existența acțiunii în constatare și depunerea cererii din 15 decembrie 2025 nu sunt suficiente, în mod autonom, pentru a demonstra nelegalitatea aparentă a Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025. Pentru aprecierea incidenței art. 81 din Codul administrativ este necesară verificarea dependenței juridice dintre obiectul procedurii administrative și raportul juridic dedus judecății. Reclamanta invocă această dependență, însă simpla succesiune cronologică a cererii de suspendare și a deciziei de radiere nu permite concluzia că emiterea actului era, în circumstanțele concrete, împiedicată de existența litigiului.

În aceeași ordine de idei, prelungirea termenului de examinare a cererii prealabile, comunicată prin răspunsul nr. 02/1-1-33 din 5 ianuarie 2026, nu constituie o recunoaștere a nelegalității deciziei contestate. Necesitatea unei analize suplimentare în cadrul controlului administrativ poate reflecta complexitatea argumentelor și a documentelor supuse examinării, fără a demonstra, prin ea însăși, că procedura inițială a fost incompletă ori că soluția adoptată este aparent nelegală.

Totodată, criticile privind actul nr. 02/1-1280 din 9 martie 2026 și refuzul nr. 02/1-2090 din 23 aprilie 2026 privesc legalitatea suspendării procedurii prealabile și a refuzului de reluare a acesteia, constituind obiectul examinării în prezenta cauză. Aceste acte sunt ulterioare Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, astfel încât eventualele vicii ale lor nu demonstrează automat existența unor vicii proprii ale deciziei de radiere. Deși suspendarea procedurii prealabile poate prelungi perioada în care reclamanta suportă efectele acestei decizii, împrejurarea respectivă trebuie evaluată în raport cu temeiurile concrete ale protecției provizorii, fără a echivala cu întrunirea lor de drept.

Cu referire la temeiul prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ - existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, Completul judiciar reține că radierea din Registrul activităților conexe este susceptibilă să afecteze activitatea de autogară și să genereze consecințe economice pentru societate. Totuși, existența unor efecte defavorabile ale actului administrativ trebuie diferențiată de pericolul iminent al producerii unor prejudicii ireparabile. Pentru aplicarea suspendării este necesară individualizarea consecințelor invocate și prezentarea unor elemente care să permită aprecierea probabilității, proximității și caracterului lor dificil sau imposibil de remediat.

În acest sens, susținerile privind pierderea veniturilor, menținerea obligațiilor salariale și fiscale, imposibilitatea executării contractelor și riscul pierderii locurilor de muncă nu sunt însoțite de date concrete care să permită evaluarea impactului asupra situației economice a reclamantei. Nu au fost individualizate cuantumul obligațiilor scadente, veniturile afectate, resursele disponibile ori obligațiile contractuale a căror neexecutare ar produce consecințe ireversibile. De asemenea, nu au fost prezentate elemente suficiente pentru a stabili că activitatea autogării vizate constituie unica sursă de venit a societății sau că restrângerea acesteia ar conduce, în mod iminent, la imposibilitatea continuării activității economice a persoanei juridice.

Completul judiciar subliniază că nu este necesar ca prejudiciul să se fi produs deja și nici ca societatea să fi ajuns în stare de insolvabilitate pentru a beneficia de protecție provizorie. Este însă necesar ca riscul invocat să rezulte în mod plauzibil din circumstanțe individualizate, iar nu exclusiv din afirmații generale privind consecințele obișnuite ale întreruperii unei activități economice. În lipsa unor asemenea elemente, nu poate fi stabilit că dificultățile financiare invocate vor atinge o intensitate care să compromită iremediabil activitatea societății înainte de soluționarea litigiului.

Prejudiciile patrimoniale pot justifica suspendarea atunci când amploarea și efectele lor fac insuficientă o eventuală reparație ulterioară. În prezenta cauză, însă, reclamanta nu a demonstrat de ce pierderile invocate nu ar putea fi determinate și compensate în eventualitatea constatării nelegalității actului. Nici riscul pierderii relațiilor contractuale sau al afectării raporturilor de muncă nu a fost concretizat prin împrejurări care să permită reținerea caracterului iminent și ireparabil al acestor consecințe.

Mai mult, invocarea protecției dreptului de proprietate nu dispensează recurenta de justificarea temeiurilor concrete ale protecției provizorii. Chiar acceptând că măsura contestată afectează interese patrimoniale protejate, această împrejurare nu determină, prin ea însăși, suspendarea executării, fiind necesară evaluarea legalității aparente a actului și a consecințelor concrete ale executării sale. În prezenta procedură, argumentele respective au fost examinate prin prisma ambelor temeiuri prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ

Prin urmare, respingerea cererii de suspendare nu se întemeiază pe negarea oricărui impact economic al deciziei de radiere, ci pe insuficiența elementelor prezentate pentru a demonstra gravitatea și caracterul ireparabil al prejudiciului pretins. Tot astfel, constatarea neîntrunirii temeiului prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ nu reprezintă o confirmare definitivă a legalității Deciziei nr. 400 din 16 decembrie 2025, ci exprimă rezultatul verificării sumare efectuate exclusiv în scopul soluționării cererii de protecție provizorie.

În aceste condiții, analizând distinct fiecare dintre cele două temeiuri alternative ale suspendării, Completul judiciar constată că argumentele cererii și criticile formulate în recurs nu justifică intervenția provizorie solicitată, fiind întemeiată menținerea soluției de respingere a cererii de suspendare a executării Deciziei Agenției Naționale Transport Auto nr. 400 din 16 decembrie 2025.

Reieşind din cele expuse mai sus şi ţinând cont de faptul că soluția adoptată de instanţa de fond este una legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către S.R.L. „Pond-Trans” au fost calificate de Completul judiciar ca fiind insuficiente pentru a justifica suspendarea executării, instanța de recurs concluzionează despre faptul că recursul declarat este neîntemeiat, motiv din care acesta urmează a fi respins, menţinând integral încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de S.R.L. „Pond-Trans”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 18 iunie 2026.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae